

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 5Sfk/17/2022
Identifikačné číslo spisu: 8020200355
Dátum vydania rozhodnutia: 28. mája 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Vališ
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:8020200355.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. (spravodajca) a sudcov JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): HYDINA SK s.r.o., so sídlom Slavkovská cesta 54/1468, Kežmarok, IČO: 46 645 454, právne zastúpený: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Apollo Business Center II, blok A, Prievozská 4, Bratislava - mestská časť Ružinov, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom: Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100780556/2020 zo 17. apríla 2020, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/37/2020-82 z 11. novembra 2021, takto

r o z h o d o l :

I. Kasačná sťažnosť sa z a m i e t a .

II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

O d ô v o d n e n i e

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Daňový úrad Prešov prvostupňovým rozhodnutím č. 100176220/2020 z 16. januára 2020 (ďalej „Prvostupňové rozhodnutie“) podľa ustanovenia § 156 ods. 1 písm. a/ zákona č. 563/2009 Z.z. (ďalej „Daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi úrok z omeškania v sume 7 227,20 € za nezaplatenie dane z pridanej hodnoty v ustanovenej výške a v ustanovenej lehote.

2. Dôvodom vyrubenia úroku z omeškania žalobcovi bolo rozhodnutie Daňového úradu Prešov č. 103348508/2016 z 15. júla 2016, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel 69 627,93 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2014. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 5. decembra 2016 a žalobca bol vyrubený rozdiel na dani povinný zaplatiť do 20. decembra 2016. Žalobca uhradil časť vyrubenej sumy v sume 2 467,58 € v stanovenej lehote do 20. decembra 2016, sumu 28 300,64 € dňa 25. augusta 2017 a sumu 38 859,71 € dňa 18. septembra 2017.

3. O odvolaní žalobcu voči Prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. 100780556/2020 zo 17. apríla 2020 (ďalej „Napadnuté rozhodnutie“) tak, že mu nevyhovel. Uviedol, že správca dane pri vyrubení úroku z omeškania postupoval podľa ustanovení Daňového poriadku, pri ktorých sú presne stanovené podmienky pre určenie úroku a jeho výšky, preto námietku žalobcu, že došlo k porušeniu zásady primeranosti podľa § 3 ods. 2 Daňového poriadku, považoval za neopodstatnenú. K námietke, že ukladanie peňažných sankcií ako sankcií celkovo nie je povinnosť, ale predstavuje právo štátu, ku ktorému by mal pristúpiť ak daňový subjekt nesplní svoje povinnosti dobrovoľne a sám žalovaný uviedol, že v danom prípade správca dane pri vyrubení úroku z omeškania konal obligatórne bez možnosti ovplyvniť výšku sankcie, prípadne upustiť od jej uloženia.

II.

Konanie na správnom súde

4. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zrušenia Napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci správcovi dane na ďalšie konanie a priznania trov konania. Žalobca uviedol nasledovné žalobné body:

a. úrok z omeškania v zmysle ustanovenia § 156 Daňového poriadku svojou povahou predstavuje správnu sankciu majúcu preventívny charakter. Považoval za sporné, či uložená sankcia plní svoju preventívnu funkciu, keď správca dane pristúpil k výpočtu úroku z omeškania štyri roky po porušení povinnosti.

b. poukázal, že správca dane mal po dlhšiu dobu vedomosť o existencii v rozhodnutí popisovaných skutočností, avšak pristúpil k určaniu a vyrubeniu úroku z omeškania po dlhom čase a za situácie, kedy si daňový subjekt už plní svoje povinnosti.

c. namietal porušenie zásady primeranosti (proporcionality), ktorá určuje správcovi dane dodržiavať taký postup, aby pri svojej činnosti použil len také prostriedky, ktoré sú najvhodnejšie a teda bezdôvodne nezaťažujú daňový subjekt nad mieru nevyhnutnú.

d. poukázal na skutočnosť, že ukladanie peňažných sankcií, ako sankcií celkovo nie je povinnosť, ale predstavuje právo štátu, ku ktorému by mal pristúpiť len v tom prípade, ak zabezpečenie splnenia povinnosti nie je možné dosiahnuť iným spôsobom, prípadne ak daňový subjekt nesplní svoje povinnosti dobrovoľne a sám.

e. namietal neprimeranosť uloženého úroku z omeškania.

f. zastával (bez bližšieho zdôvodnenia) názor, že Napadnuté rozhodnutie

i. vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

ii. je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov,

iii. skutkový stav, ktorý bol vzatý za základ napadnutých rozhodnutí je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu,

iv. došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o procesnom konaní, ktoré malo za následok vydanie nezákonných rozhodnutí.

5. O správnej žalobe žalobcu rozhodol správny súd tak, že túto napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/37/2020-82 z 11. novembra 2021 ako nedôvodnú v súlade s ustanovením § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej „SSP“) zamietol.

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku správny súd najmä uviedol, že

a. výrok rozhodnutia správcu dane v nadväznosti na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je dostatočne identifikovateľný a nezameniteľný, je z neho zrejmé, že celková vyrubená suma úrokov z omeškania je vyrubená s poukazom na § 156 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku.

b. V Prvostupňovom rozhodnutí i v Napadnutom rozhodnutí je zrejmý výpočet úroku s poukazom na § 156 ods. 2 Daňového poriadku, ktorý vyplýva aj zo samotnej tabuľky výpočtu, kde je uvedená dlžná suma, deň splatnosti dane, deň platby, respektíve daň vstupu do reštrukturalizácie, počet dní omeškania s platbou a samotný úrok z omeškania, ktorého celková vyrubená suma vo výške 7 227,20 € je totožná so sumou uvedenou vo výrokovej časti rozhodnutia správcu dane, ako aj žalovaného.

c. v odôvodnení rozhodnutia žalovaného je celkom zjavne a zrozumiteľne uvedené, z čoho pozostáva vyrubенý úrok z omeškania vyrubенý v zmysle § 156 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Daňového poriadku.

d. bol presne a nadovšetku pochybnosť zistený skutkový stav, na základe ktorého mohol správca dane a žalovaný v súlade so zákonom konštatovať nesplnenie si povinností žalobcom a takto zistený skutkový stav má oporu v administratívnom spise.

e. žalovaný sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu v odvolaní, pokiaľ ide o úplné zistenie skutkového stavu veci, zistenia protiprávneho konania zo strany žalobcu, preskúmania tvrdení o procesných vadách v postupe správcu dane.

f. poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu SR 7Sžo/3/2016 ohľadom správnej úvahy a 6Sžf/12/2016 ohľadom zákonom stanovenej výšky pokuty, ktorý bol preskúmaný na základe ústavnej sťažnosti a to uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 387/2018 z 5. septembra 2018.

g. s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Sžf/72/2007 uviedol, že správca dane nemôže vydať rozhodnutie o pokute, resp. vyrubení úroku z omeškania skôr, ako nadobudne právoplatnosť rozhodnutie, ktorým bola daňovému subjektu uložená porušená povinnosť.

h. dospel k právnomu záveru totožnému s tým, ku ktorému dospeli správne orgány a rozhodol, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané správne a v súlade so zákonom, pričom nedošlo k porušeniu zákona, ani zákonom chránených záujmov žalobcu a nedošlo ani k porušeniu jeho subjektívnych práv.

III.

Kasačná sťažnosť

7. Žalobca (sťažovateľ) podal proti rozsudku v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu, že správny súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ a h/ SSP.

8. Kasačnú sťažnosť odôvodnil nasledovne:

a. zopakoval svoj žalobný bod, že úrok z omeškania v zmysle ustanovenia § 156 Daňového poriadku svojou povahou predstavuje správnu sankciu majúcu preventívny charakter a považoval stále za sporné, či uložená sankcia plní svoju preventívnu funkciu, keď správca dane pristúpil k výpočtu úroku z omeškania štyri roky po porušení povinnosti.

b. zopakoval, že správca dane mal po dlhšiu dobu vedomosť o existencii v rozhodnutí popisovaných skutočnosti, avšak pristúpil k určeniu a vyrubeniu úroku z omeškania po dlhom čase a za situácie, kedy si daňový subjekt už plní svoje povinnosti.

c. uviedol, že správca dane nesmie konať v polohe „ochrancu štátnej pokladne“, ktorého prvoradým záujmom je naplnenie štátneho rozpočtu za akúkoľvek cenu, ale musí byť objektívnym orgánom, ktorý posudzuje skutočnosti pre správnosť vyrubenia a vybratia dane a následne aj prihliadnuť na nevyhnutnosť uloženia procesnej sankcie. Pri tom všetkom správca dane je povinný starostlivým spôsobom prihliadnuť na práva a právom chránené záujmy daňových subjektov.

d. zásah do majetkových práv žalobcu vyrubením úroku z omeškania sa považuje za zásah s ústavnoprávnym dosahom, pokiaľ neprímerane zasahuje do majetkových pomerov subjektu, ktorému bol úrok z omeškania vyrubený.

e. poukázal na skutočnosť, že ukladanie peňažných sankcií, ako sankcií celkovo nie je povinnosť, ale predstavuje právo štátu, ku ktorému by mal pristúpiť len v tom prípade, ak zabezpečenie splnenia povinnosti nie je možné dosiahnuť iným spôsobom, prípadne ak daňovým subjekt nesplní svoje povinnosti dobrovoľne a sám.

f. rozhodnutie správneho súdu pre absenciu náležitého odôvodnenia považuje za svojvoľné a teda nepreskúmateľné. V odôvodnení rozsudku podľa žalobcu absentuje zodpovedanie najvýznamnejších a najzásadnejších úloh a otázok, ako je predovšetkým absencia a reakcia správneho súdu na opomenutie správcu dane vysporiadať sa s neodôvodnením rozhodnutia z hľadiska funkcií úroku z omeškania

g. namietal, že správny súd v predmetnom prípade aplikoval na prejednávajúcu vec judikatúru, ktorá sa týka inštitútu pokuty, a teda inštitútu bez akejkoľvek súvislosti s prejednanou vecou.

h. uviedol, že vzhľadom na procesne vadný postup žalovaného, ako aj správcu dane, ktorí na základe zadovážených skutkových podkladov pre vydanie svojich rozhodnutí nedostatočne zistili a následne aj posúdili skutočný skutkový stav veci a v tejto súvislosti sa nedostatočne vysporiadali so zákonom

ustanovenými predpokladmi a skutočnosťami a vyvodili o nich nesprávny právny záver, má za to, že je nutné dospieť k záveru, že žalovaný a správca dane:

- i. neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutia vo veci,
- ii. spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný skutkový stav veci,
- iii. prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy,
- iv. rozhodnutie odôvodňovali nezákonným dôkazným prostriedkom
- v. nevydali rozhodnutia v súlade s relevantnými zákonmi a ostatnými právnymi predpismi,
- vi. nevydali rozhodnutia obsahujúce zákonom predpísané náležitosti,
- vii. procesne nepostupovali v súlade s platným právnym poriadkom,
- i. zastáva názor, že Napadnuté rozhodnutie i Prvostupňové rozhodnutie
- i. vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- ii. sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov,
- iii. zistenie skutkového stavu bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci,
- iv. skutkový stav, ktorý bol vzatý za základ napadnutých rozhodnutí, je v rozpore s administratívnymi spismi a nemá v nich oporu,
- v. došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o procesnom konaní, ktoré malo za následok vydanie nezákonných rozhodnutí.
- j. k neobstaraniu si dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutia vo veci uviedol, že správny súd mal podrobne posúdiť otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých ako správne orgány v predmetnej veci vychádzajú, nie sú pochybné, alebo či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správne orgány v predmetnej veci dospeli a rovnako, či sa vysporiadali s prípadnými protichodnými tvrdeniami a obsahom podkladov pri rozhodovaní.
- k. k vadám vydaných rozhodnutí uviedol, že správny orgán je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia a vyrovnáť sa s otázkou, prečo nevykonal všetky dôkazy navrhnuté účastníkom správneho konania, a že v napadnutom rozsudku absentuje vlastné vysporiadanie sa s podstatnými žalobnými námietkami a argumentáciou žaloby, ako aj vlastné právne odôvodnenie záverov, čím správny súd postihol napadnutý rozsudok deficitom nepreskúmateľnosti.
- l. poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 8Sžfk/57/2017.
- m. navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby zrušil Napadnuté rozhodnutie i Prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie.

9. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním z 25. februára 2022, v ktorom uviedol, že dôvody podanej kasačnej sťažnosti sa v podstatnej miere zhodujú so žalobnými námietkami. Zdôraznil, že nešlo o žiaden z taxatívne uvedených dôvodov, kedy nie je možné úrok z omeškania vyrubiť a zároveň neuplynulo päť rokov od konca roka, v ktorom žalobca bol povinný zaplatiť vyrubený rozdiel dane riadne a včas, avšak tak neurobil, preto správca dane postupoval v súlade s ustanovením § 156 zákona č. 563/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov, keď žalobcovi vyrubil úrok z omeškania. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky údaje podľa § 63 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov identifikujúce daňový subjekt, výrok rozhodnutia obsahuje výšku plnenia, lehotu plnenia, číslo účtu príslušnej banky, na ktorý má byť úrok z omeškania zaplatený, pričom výrok napadnutého rozhodnutia je formulovaný presne, určito, stručne a úplne vyjadruje záver správcu dane o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Taktiež v odôvodnení rozhodnutia správca dane uviedol skutočnosť, ktorá bola podkladom napadnutého rozhodnutia, výpočet predmetného úroku z omeškania a príslušné právne predpisy, podľa ktorých správca dane rozhodoval. Kasačnú sťažnosť navrhol ako nedôvodnú zamietnuť.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

10. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti podľa § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na

internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky pritom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

11. Kasačný súd úvodom tiež považuje za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ síce podal rozsiahlu kasačnú sťažnosť, ale jej obsah bol na mnohých miestach neurčitý a so súdenými vecami až zjavne nesúvisiaci (napríklad citácie zo Správneho poriadku). Kasačný súd sa nemohol zaoberať vágne formulovanými generálnymi výhradami sťažovateľa, že sa jeho námietkami nezaoberal správny súd. Bez konkretizácie námietok, na ktoré sťažovateľ nedostal dostatočnú odpoveď, nie je možné posúdiť, či je toto tvrdenie opodstatnené a či došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. To isté sa týka aj všeobecného konštatovania o nedostatočne zistenom skutkovom stave, či nezaoberaní sa dôkazmi. Kasačná sťažnosť musí byť naformulovaná dostatočne konkrétne, pretože kasačnému súdu nepatrí úloha namiesto sťažovateľa vyhľadávať možné porušenia zákona zo strany správneho súdu.

12. K námietke žalobcu vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci v zmysle § 440 ods. 1 písm. g/ SSP kasačný súd poukazuje na to, že podľa § 440 ods. 2 SSP dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v ods. 1 písm. g/ až i/ sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. V tomto zmysle kasačný súd upozorňuje na to, že v takomto rozsahu resp. týmto spôsobom dôvod kasačnej sťažnosti a to nesprávne právne posúdenie veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP žalobcom dôsledne vymedzený nebol. Dôsledkom je, že spôsob formulácie kasačnej sťažnosti a vágnosť námietok v nej obsiahnutých sa odrazil aj v charaktere a konkrétnosti odpovedí, ktoré od kasačného súdu sťažovateľ získal.

13. Kasačný súd i napriek uvedenému uvádza, že rozhodnutie č. 103348508/2016 zo dňa 15. júna 2016, ktoré bolo podkladom na vyrubenie úroku z omeškania, nadobudlo právoplatnosť dňa 5. decembra 2016, preto bol sťažovateľ povinný vyrubení rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 69 627,93 € za zdaňovacie obdobie apríl 2014 zaplatiť v lehote splatnosti do 20. decembra 2016. Časť vyrubenej rozdielu dane uhradil žalobca po lehote splatnosti a správca dane mu preto vyrubil úrok z omeškania, podľa § 156 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku.

14. Podľa § 156 ods. 1 písm. a/, ods. 2 Daňového poriadku, úrok z omeškania správca dane vyrubí podľa odseku 2, ak daňový subjekt nezaplatí alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správcu dane [...] daň alebo rozdiel dane. Správca dane vyrubí úrok z omeškania z dlžnej sumy. Pri výpočte úroku sa použije štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v deň vzniku daňového nedoplatku alebo v deň nasledujúci po dni, v ktorom mal byť preddavok na daň zaplatený alebo odvedený, alebo splátka dane zaplatená. Pri vyrubení úroku z omeškania sa použije základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná v deň doručenia úplnej žiadosti členského štátu o vymáhanie pohľadávky. Ak štvornásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 15%, pri výpočte úroku z omeškania sa použije ročná úroková sadzba 15%. Správca dane vyrubí úrok z omeškania za každý deň omeškania s platbou, začínajúc dňom nasledujúcim po dni jej splatnosti až do dňa platby vrátane alebo do dňa použitia daňového preplatku alebo vykonania kompenzácie podľa § 55 alebo do dňa začatia reštrukturalizačného konania; pri podaní dodatočného daňového priznania správca dane vyrubí úrok z omeškania z dlžnej sumy do dňa podania dodatočného daňového priznania. Úrok z omeškania z nezaplatenej dlžnej sumy môže správca dane vyrubiť aj priebežne. Úrok z omeškania sa počíta najdlhšie za štyri roky omeškania s platbou.

15. Podľa názoru kasačného súdu je z Prvostupňového rozhodnutia v spojení s Napadnutým rozhodnutím zrejмый výpočet úroku s poukazom na § 156 ods. 2 Daňového poriadku, tento výpočet vyplýva aj zo samotnej tabuľky výpočtu, kde je uvedená dlžná suma, deň splatnosti dane, deň platby, počet dní omeškania a samotný úrok z omeškania, ktorého celková vyrubená suma je totožná so sumou uvedenou vo výrokovej časti Prvostupňového rozhodnutia aj Napadnutého rozhodnutia. Aj v odôvodnení Napadnutého rozhodnutia je uvedené, z čoho pozostáva úrok z omeškania vyrubení v zmysle § 156 ods. 1 a ods. 2 Daňového poriadku. Uvedené skutočnosti sú v rámci ustálenej judikatúry postačujúce pre záver o preskúmateľnosti napadnutého a prvostupňového rozhodnutia o vyrubení úroku z omeškania v zmysle § 156 Daňového poriadku (napr. rozsudky Najvyššieho správneho súdu

SR sp.zn. 10Sžfk/16/2020 zo dňa 27.05.2022, sp.zn. 5Sžfk/16/2020 zo dňa 24.11.2021 a sp.zn. 5Sžfk/16/2020 zo dňa 28.03.2022 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžfk/9/2020 zo dňa 30.09.2020).

16. K námietke žalobcu, že ukládanie peňažných sankcií, ako sankcií celkovo, nie je povinnosť, ale predstavuje právo štátu, ku ktorému by mal pristúpiť, ak daňový subjekt nesplní svoje povinnosti dobrovoľne a sám kasačný súd uvádza, že vyrubovanie úroku z omeškania v zmysle § 156 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku je oprávnením správcu dane, ktorý ho využil, a to v zákonom stanovenej lehote. Žiadne porušenie práv sťažovateľa preto v tejto súvislosti, rovnako ako správny súd, neidentifikoval.

17. Taktiež je zrejmé, že správca dane si zistil skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, a to, že správca dane právoplatným rozhodnutím č. 103348508/2016 zo dňa 15. júna 2016 vyrubil sťažovateľovi rozdiel v sume 69 627,93 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2014. Sťažovateľ časť vyrubenej rozdielu v sume 2 467,58 € uhradil v ustanovenej lehote dňa 20.12.2016, časť v sume 28 300,64 € uhradil po lehote splatnosti dňa 25.08.2017 a sumu 38 859,71 € uhradil rovnako po lehote splatnosti dňa 18.09.2017. Voči týmto skutočnostiam sťažovateľ nebrojil napr. uvedením iných údajov, ktorými by namietal správnosť zistení správcu dane, takéto iné skutočnosti nevyplývajú ani z obsahu administratívnych spisov a kasačný súd ich preto nemá dôvod rozporovať.

18. V postupe orgánom finančnej správy pri vyrubení úroku z omeškania tak ani kasačný súd nezistil rozpor s platnými právnymi predpismi (Daňovým poriadkom), ani rozpor v podstatných otázkach tak, ako to uvádza sťažovateľ, pričom žiadnu konkrétnu námietku v tejto súvislosti ani neuvádza.

19. Pokiaľ ide o ďalší dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. h/ SSP, nie je zrejmý poukaz, od akej konkrétnej ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sa mal správny súd odchýliť. Pokiaľ sťažovateľ poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 8Sžfk/57/2017, tento sa týkal inej skutkovej i právnej veci, a to práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty.

20. Kasačný súd sa nestotožnil ani s námietkou nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku (prvý a posledný sťažnostný bod). Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie napr. v náleze č. k. III. ÚS 119/03-30, kde vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky taktiež vyplýva, že „Súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.06.2008).

21. Zároveň podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 825/2016 zo dňa 28.02.2017, v ktorom ústavný súd konštatoval, že „To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).“

22. Kasačný súd považuje za rozhodujúci žalobný bod všeobecné posúdenie zákonnosti Napadnutého rozhodnutia a žalobný bod ohľadom včasnosti vydania Prvostupňového rozhodnutia a namietaného porušenie zásady primeranosti (proporcionality). Správny súd sa s týmito žalobnými bodmi sťažovateľa vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Kasačný súd taktiež uvádza, že správny súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevenoval iba tomuto rozhodujúcemu žalobnému bodu, ale i ostatným žalobným bodom a to i napriek obsiahlosti a vo veľkej miere i všeobecnosti (nekonkrétnosti) žaloby.

23. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje i na § 182 ods. 1 písm. e/ SSP, podľa ktorého z dôvodov žaloby musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov žalobca považuje napadnuté výroky rozhodnutia alebo opatrenia za nezákonné. Práve neuvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k sťažovateľom namietaným žalobným bodom spôsobilo, že i odôvodnenie správneho súdu bolo skôr všeobecnejšieho charakteru.

24. Za vadu odôvodnenia napadnutého rozsudku možno považovať konštatáciu správneho súdu uvedenú v bode 30 napadnutého rozsudku kde neprávne uviedol, že išlo o úrok za nezaplatenie dane z príjmov zo závislej činnosti. V bodoch 1, 4, 5 a 12 napadnutého rozsudku však správny súd uvádza správnu identifikáciu nezaplatenej dane z pridanej hodnoty a preto táto nesprávnosť nie je takou vadou, ktorá by odôvodňovala zrušenie napadnutého rozsudku.

25. Napadnutý rozsudok teda netrpí nedostatkom preskúmateľnosti, resp. nedostatkom dôvodov. Správny súd postupoval v intenciách ustanovenia § 139 ods. 2 SSP, ktoré zakladá povinnosť súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť a napadnutý rozsudok spĺňa nevyhnutné limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Uvedené správny súd vyhodnotil aj s ohľadom na povahu predmetnej veci - vyrubenie úroku z omeškania, kedy sa na prvom stupni rozhodovalo z dôvodu zistenia skutočnosti, že priznaná daňová povinnosť nebola zaplatená v plnej výške v lehote splatnosti, pričom v následnom odvolaní sťažovateľ predložil svoje námietky, s ktorými sa žalovaný dostatočne vysporiadal.

26. K sťažovateľovým ďalším námietkam kasačný súd uvádza, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Kasačný súd má za to, že správny súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľa a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, a ktoré i kasačný súd považuje za správne.

V.

Záver a trovy konania

27. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že námietky uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

28. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdnych spisov nenastali, preto súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.